

[Aksel Larsen.]

Findes der en Grænse for, hvor langt Kronen eventuelt skulde følge Sterling ned, eller er det fuldkommen ubegrænset? Hvis der findes en Grænse, saa er der jo ikke Grundlag for noget principielt Krav om, at Kronen i den givne Situation skal følge Sterling, saa maa man diskutere dette Spørgsmaal ud fra, hvad der er til Gavn for hele det danske Folk og ikke blot for en faatallig Del af Befolkningen, som det store Landbrug repræsenterer.

En Sænkning af Kronen har hidtil medført Prisstigninger paa Hjemmemarkedet til Skade ikke alene for Forbrugerne af Landbrugsprodukter, men ogsaa for mangfoldige Landbrugere og ikke mindst Husmændene, og hvis man lader Kronen følge Sterling i den Bevægelse, Sterling er inde i, saa vil det sige, at Kronens Værdi forringes i Forhold til de fleste andre Valutaer, og Følgerne vil blive Prisstigninger af meget ubehagelig Art saavel som Vanskeligheder for Samhandelen med Udlandet. Det troede jeg dog var klart for enhver. Derfor gaar vi imod Kravene om en yderligere Krone-sænkning.

Men saa kommer den Maade, Spørgsmaalet opstilles paa i Lovforslaget, Spørgsmaalet, om Landbruget da skal have Erstatning for Sterlingfaldet ved Foranstaltninger paa andre Omraader. Nu tror jeg, at man i Forbindelse med Debatten om denne Sag maler Landbrugets Forhold alt for mørkt. Det er min Opfattelse, at der stadig væk er Vanskeligheder for Landbruget, ikke mindst for det lille Landbrug, men jeg nægter at tro paa, at Landbrugets Forhold skulde være saa daarlige, saa det rystes og trues med fuldkommen Ruin, hvis Kronen blot i en 2—3 Maaneder skal ligge over den i en Aarrække gældende Kurs i Forhold til Sterling. Saa galt er det heller ikke fat.

Man kommer altsaa, ikke blot fra de Parters Side, der repræsenterer det store Landbrug, men ogsaa fra Regeringens Side, fra Socialdemokratiets og Det radikale Venstres Side, og siger, at Landbruget maa øjeblikkelig have en Erstatning for det Tab, det har lidt som Følge af Valutabevægelser. Det er et Synspunkt, som ellers meget sjælden bliver gjort gældende her i Landet, naar det ene eller det andet Erhvervs eller den ene eller den anden Befolkningsgruppes Indtægter formindskes som Følge af Krise, som Følge af Lovgivning, som Følge af forskellige Samfundsforanstaltninger.

Hvorfor er man nu af den Mening, at det haster saa kolossalt med at give Landbruget denne Erstatning paa 17½ Mill. Kr.?

Man har hidtil ikke været særlig ivrig for at yde Erstatning til de mange erhvervsdrivende, der til Dels direkte som Følge af Regeringsforanstaltninger er blevet bragt i kolossale økonomiske Vanskeligheder. Ikke engang en Moratorielovgivning paa dette Felt har man kunnet strække sig til. Hvis der er noget enkelt Erhverv, der er særlig haardt ramt af den hittidige Krig, er det vist Fiskeriet, men der foreligger intet om, at man paatænker at yde Erstatning til Fiskeriet for det Tab, Fiskerne har lidt, endsige Ekspriserstatning. Hvordan med Arbejderne? Vi har endnu ikke her paa Ting beskæftiget os med en Lovgivning om, hvorledes der skal ydes Erstatning til Arbejderne og alle de andre, som er eller var bundne til faste Lønninger, der ikke mere slog til over for de Prisstigninger, Staten, Regeringen og Lovgivningsmagten, havde været med til at organisere.

For Tiden stemmes der i Fagforeningerne om et Overenskomstforslag, som ikke alene ikke tager Hensyn til de faktisk stedfundne Prisstigninger, men som ikke engang yder Erstatning for de Prisstigninger, Statistisk Departement gennem Pristallet har konstateret, og slet ikke tænker paa at yde Erstatning med tilbagevirkende Kraft. Hvis man virkelig er af den Opfattelse, som man altsaa ikke har hyldet før, at det er Statens Pligt at komme og yde Erstatning, saa snart det ene eller det andet Erhverv, den ene eller den anden Befolkningsgruppe kan paavise et Tab i sine Indtægter, saa var der i høj Grad Brug for Regeringens og Rigsdagens Indgriben, hvad Lønningerne og Overenskomsterne angaar.

Hvordan er det i denne Forbindelse med Landbrugets Arbejdere? Nu kommer man og siger, at Landbruget skal have Erstatning. Hvad med Landbrugets Arbejdere? De er med stor Omhyggelighed undtaget i det Overenskomstforslag, der er blevet tilvejebragt ved Forhandling mellem De Samvirkende og Arbejdsgiverforeningen og med Regeringens allerhøjeste Velsignelse. Men hvad vil man gøre for at skaffe Landarbejderne Erstatning for det Tab, de har lidt paa Grund af de stigende Priser? Hvordan med de gamle og Invaliderne? Her kommer nu Regeringen post festum med et meget beskedent Forslag om et meget beskedent Dyrtidstillæg til dem, et Dyrtidstillæg, som ikke staar i noget som helst rimeligt Forhold til de stigende Leveomkostninger. Men hvorfor kommer man ikke til de gamle og Invaliderne og siger: Nej, de skal have fuld Erstatning for, hvad de har mistet ved de skete Forskydninger i Prisniveauet?